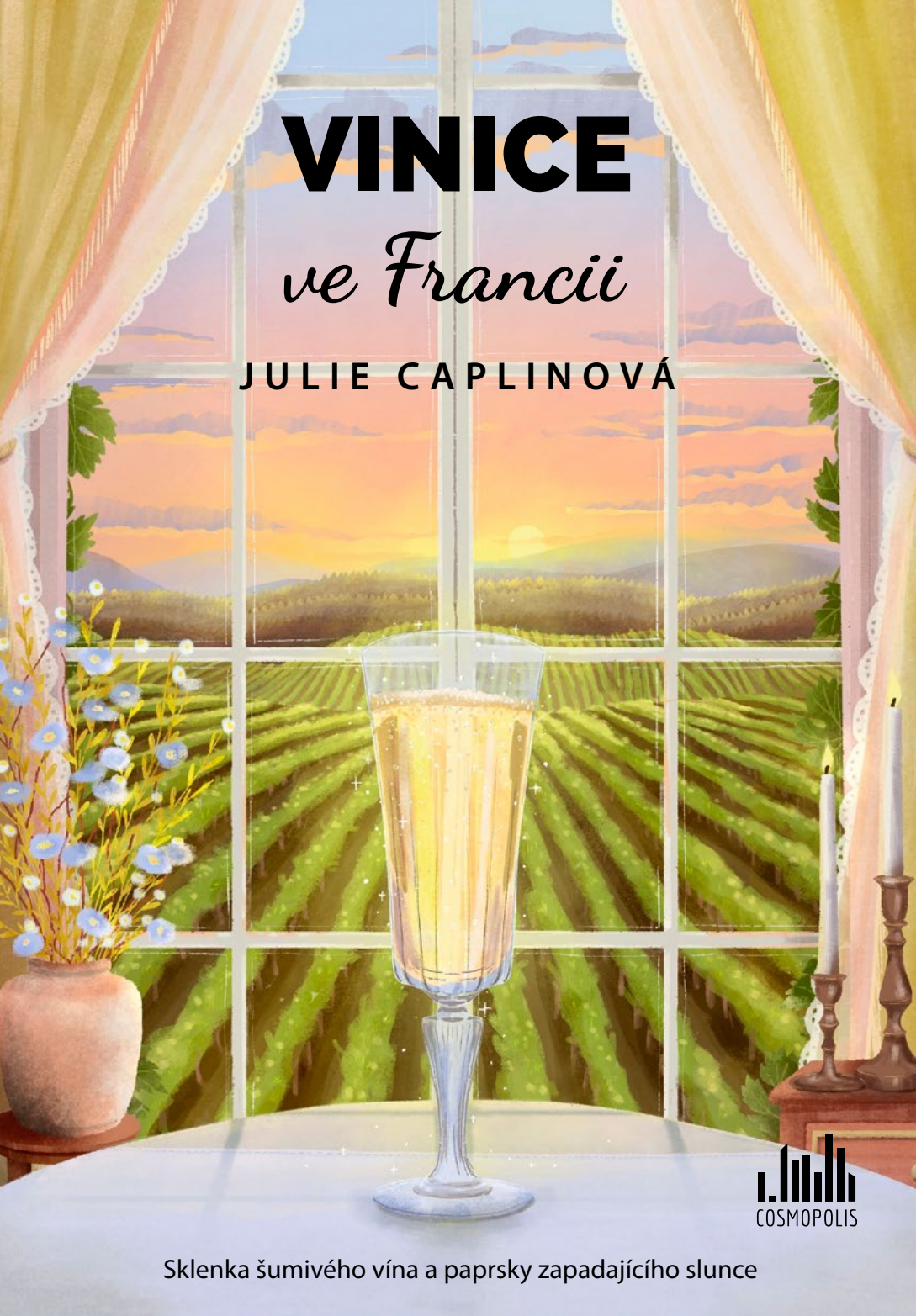

VINICE

ve Francii

JULIE CAPLINOVÁ

COSMOPOLIS

Sklenka šumivého vína a paprsky zapadajícího slunce

*Tato kniha je věnována všem lidem,
kteří se potýkají s obtížnými rodinnými problémy –
káž je i pro vás světlo na konci tunelu.*

JULIE CAPLINOVÁ

VINICE

ve Francii

PŘELOŽILA IVANA ČEJKOVÁ

First published in Great Britain by HarperCollins *Publishers* 2023
under the title THE FRENCH CHATEAU DREAM
Julie Caplin © 2023

Translated under licence from HarperCollins Publishers Ltd.
Julie Caplin asserts the moral right to be acknowledged as the
author of this work.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023
Translation © Ivana Čejková 2023
Cover Illustration © Kateřina Čermák Brabcová, 2023

ISBN 978-80-271-3968-2

Kapitola 1

Hattie vypnula motor a chvíli jen seděla a zírala na budovu před sebou. Na rtech se jí objevil nesmělý úsměv, protože to, co spatřila, předčilo veškerá její očekávání. V časně odpoledním slunci stavba zářila, jasné paprsky se odrážely od světlých kamenných zdí, oslňovaly ji a nutily mžourat i za slunečními brýlemi. Popravdě řečeno si nebyla jistá, co čekat, ale i když to byla spíš rozpadající se ruina než poměrně velkolepá fasáda *château* Saint Martin, teď to pro ni bude nádherný, velkolepý a pohádkový domov na příští dva měsíce.

Bylo to jako zázrak, že dnes ráno vyrazila ze zamračeného deštivého Surrey a za pouhých šest hodin už byla v krajině zalité sluncem, kde všechno kolem ní bujelo a kvetlo. Měla pocit, jako by se probudila ze zimního spánku, a spontánní úsměv byl jistě dobrým znamením. Smíchu se jí v posledních měsících nedostávalo. Měla plné ruce práce potýkat se s těžkostmi života.

Zhluboka se nadechla svěží vůně rozmarýnu a majoránky na záhonech vedle cesty. *Nový začátek, Hattie. Nový život.* Zvedla hlavu a znovu se podívala na *château*.

Pokud je interiér stejně velkolepý jako exteriér, čeká Gabby úžasná svatba. Prostředí bylo krásné, stejně jako nádherná krajina, kterou projížděla z Remeše do Saint Martin. Svěží kopce byly potažené stejnoměrnými řadami jasně zelené vinné révy,

kteřé se vlnily až k obzoru. Nekonečné řady táhnoucí se do dálky přes kopce a pole narušovaly zkrivené pahýly pod rodícími se korunami listů.

Hattie jimi byla fascinována. Révové šlahouny byly mnohem kratší, než si představovala – ale co věděla o víně kromě toho, že se vyrábí z hroznů a že jí chutná? Takže když už tu je, mohla by se o něm něco dozvědět. Alespoň by výběr vhodného vína nebyl tak odstrašující. Strýc Alexander totiž vlastnil poloviční podíl ve vinařské firmě v Londýně a vždycky byl velmi štědrý a vozil jejím rodičům nóbíl zboží.

Když viděla, kolik peněz jí vložili na účet, málem vyprskla čaj. Z toho počtu nul se jí udělalo lehce nevolno, ale na druhou stranu pocítila zvláštní euforii. Zdálo se, že na svatbě jeho dcery peníze nehrají roli.

Alexander ji ujistil, že v den obřadu bude mít na zámku volnou ruku, ačkoli pro skupinu družiček a hosty, kteří zůstanou déle, zamluvil celý hotel. Informoval ji, že bude mít k dispozici hospodyně, ale prý si může najmout další personál, jak uzná za vhodné, nebo si přivést kohokoli jiného. Hattie nikdy v životě nikoho nenajímala, a i když ji ta myšlenka neznepokojovala – věděla, že by to zvládla víc než dobře –, spíš se jí nechtělo nést v tuto chvíli zodpovědnost za někoho dalšího. To dělala už příliš dlouho.

Když obdivovala zámek zvenčí, otevřely se vchodové dveře a v nich se objevil vysoký muž.

„Hodláte zaklepat, nebo tam budete celý den stát a doufat, že se dveře samy otevřou?“ Jeho angličtina byla perfektní, ale francouzský přízvuk byl nezaměnitelný a podle pobaveného výrazu ve tváři mu její bezelstný obdiv k nádheře budovy připadal zábavný.

Hattie se začervenala a pak s noblesou zvedla hlavu. Nehodlala se nechat nikým zastrašit. Je přece Hattie Carter-Jonesová a je tu kvůli práci.

Pak se začervenala ještě víc, protože se jí srdce doslova zastavilo. Proboha, kdo to je? Muž měl ty nejúžasnější modré oči s nejhustšími a nejtmašími řasami, jaké kdy viděla, a vlnité vlasy sčesané dozadu. Na sobě měl tmavě růžové kraťasy, které odhalovaly dlouhé svalnaté nohy. Otevřela ústa, ale nic z nich nevyšlo.

„Můžu vám pomoci? Ztratila jste se?“

Muž pozvedl obočí a ona okamžitě poznala, že přesně ví, jak na ni působí. Musela vypadat jako blázen, když tam stála a zírala na něj.

„Dobrý den,“ vykoktala Hattie, ale když se snažila ovládnout hlas, měla ho o oktávu níž než obvykle. „*Bonjour*. Jsem Hattie.“

„Hattie?“ Na tváři se mu objevil úsměv, když vynechal H, což znělo rozkošně sexy a jí přeběhl mráz po zádech. „Roztomilé.“

Myslel její jméno nebo ji? To ji ještě víc vyvedlo z míry.

„No, ve skutečnosti se jmenuju Harriet, ale většina lidí mi říká Hattie, což mám mnohem raději, protože... já nevím, nemyslíte, že Harriet zní trochu staromilsky a tak nějak přehnaně? Já ano.“ Teď už blábolila a on se nad jejím slovním výlevem ani nesnažil skrýt pobavení. Pak si uvědomila, že nejspíš mluví příliš rychle a o něčem, co se nedá moc dobře přeložit.

Přistoupila k němu a natáhla pravici.

Přijal ji a ona mu pevně a nekompromisně potřásla dlaní ve snaze získat zpět trochu důstojnosti, což bylo ale směšné vzhledem k tomu, že jeho ruka tu její zcela pohltila. Ten jeho zatracený úsměv se prohloubil, jako by přesně věděl, co dělá. Připadala si jako blecha, kterou chce někdo rozplácnout novinami.

„Luc Brémont.“

Bože, jen jeho hlas, když vyslovoval své jméno tím božským přízvukem, ji uvnitř rozněžil.

Chová se nemožně, měla by se co nejdřív vzpamatovat. Jako by byla dlouho držena někde v zajetí a teď se dostala do reálného světa. Což bylo vlastně docela dobré přirovnání.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptal se znovu.

„Já... mám tady pracovat... jsem svatební koordinátorka.“

„Svatební koordinátorka?“ Zmateně se na ni podíval.

Copak něco takového ve Francii neexistuje? „*L'organisateur de mariage.*“

„Vím, co je svatební koordinátorka,“ prohlásil a pohledem dával najevo, že tak negramotný zase není. „Ale čekal bych, že mi někdo oznámí, že přijedete.“

„Volala jsem.“

„Kdy?“

Copak na tom záleží? Nevěří jí snad?

Sebevědomě k němu vzhledla a odpověděla: „Předevčírem.“
Zvedl obočí.

„Mluvila jsem s nějakou ženou.“ Když o tom zpětně přemýšlela, ta žena se chovala docela *odměřeně* a Hattie rozpačitě tápala v předem připraveném rozhovoru, který si nechala přeložit Googlem: *Je suis l'organisateur de mariage. J'arriverai dans deux jours.* „Říkala jsem, že přijedu. Dokonce francouzsky,“ dodala rozhořčeně, nechtěla, aby si myslel, že je jednou z těch povýšených lidí, kteří očekávají, že každý bude mluvit anglicky.

„Hm,“ zamumlal Luc a jeho hezká tvář se nakrátko zakabonila, jako by ho to nepřesvědčilo.

„Opravdu jsem se ohlásila předem, neobjevila bych se tady zničehonic,“ řekla a snažila se ho ujistit, že tohle není její styl.

„Ale svatba je až za dva měsíce.“

„Máte pravdu, ale je třeba ji s rozmyslem naplánovat,“ vyhrkla, nechtěla si připustit, že by se mohla zachovat ukvapeně. Když jí Chris dal ultimátum, buď on, nebo Francie, bez velkého rozmyšlení využila příležitost z toho vztahu uniknout. Usmála se na Luca, jak doufala, vítězně. „Doufám, že to nebude problém, pochopila jsem, že si strýc *château* pronajal na příští dva měsíce.“ Rozhodně mu nehodlala přiznat, že si rezervovala jízdenku do Eurotunelu na nejbližší termín, jakmile to šlo. Blissu, agentuře pro plánování svateb, v níž pracovala, se poslední dobou příliš nevedlo, takže předpokládala, že ji rádi propustí.

„Je to tady krásné...“ Může to nazvat domovem? Opravdu na takových místech žijí obyčejní lidé? „... krásné místo.“ Má štěstí, že tu může pár měsíců pobývat.

„Ano, je to *krásné* místo,“ souhlasil a oči mu potemněly, „i když si nejsem jistý, jestli si uvědomujete, že...“ odmlčel se, „je to fungující vinařství. A je to náš rodinný dům. Můj otec souhlasil s pronájemem zámku jen proto, že pan Carter-Jones je náš dávný přítel, kterému důvěřujeme.“

Tato velmi zdvořilá připomínka přiměla Hattie k zamyšlení. To, že se k němu domů v době, kdy on bude pracovat, sjede celá řada oslavenců, asi nebyla jeho představa o zábavě. Ale vlastní svatba je jen na jeden den a hosté, kteří tu zůstanou celý týden, budou ubytováni v hotelu. Strýc dokonce zamluvil několik míst ve vlaku Eurostar, aby někteří hosté mohli přijet pouze na den. U téhle svatby zkrátka na ničem nešetřil, což bylo ještě slabé slovo. Zvedla tašku, kterou si předtím položila na zem.

„Jste tu jen na víkend?“ zeptal se a s nadějí pohlédl na zavařadlo v její ruce.

„Ne.“ Kousla se, aby potlačila úsměv.

„Nemáte s sebou moc věcí.“

Hattie se zasmála. „Kéž by.“ Ohlédla se k autu, kde se v kufru krčil další objemný kufr.

„Aha.“ Rychle mu to došlo. „Chcete s tím pomoci?“

„Ne, to je v pořádku,“ odpověděla Hattie a doufala, že si nemyslí, že ho považuje za majordoma a sluhu – na to byla příliš soběstačná. „Mrzí mě, že jste mě nečekal, ale nepotřebuju, aby kolem mě někdo poskakoval.“

„Tak fajn,“ poznamenal suše.

Zamračila se, najednou už měla dost toho neustálého našlapování po špičkách kolem křehkého mužského ega. Toho si užila ažaž. Ostrým tónem prohlásila: „Nabízím mír, takovou olivovou ratolest. Omlouvám se, že jste nevěděl, že přijedu, ale jsem tady.“ Prostě to bude muset překousnout.

Odmlčel se a k jejímu překvapení ji obdařil okouzlujícím úsměvem, který jí zjitřil všechna nervová zakončení. Přešel k autu, otevřel kufr a vytáhl z něj její zavazadlo, jako by to nebylo nic víc než péřový polštář. V pažích mu zacukaly vytrénované svaly a Hattie pocítila zvláštní sevření v podbřišku.

„Vždyť jo,“ řekl, ohlédl se a znovu se na ni usmál. „I já bych se měl omluvit. Nikdy předtím jsme tady nic takového nepořádali, takže je to pro nás nové a musíme se učit. Nepůjdete dál?“

Následovala ho do prostorné haly plné slunce, které dodávalo světle žlutým stěnám zlatavý nádech. Vůně květin v obrovské váze na elegantním stolku provoněla vzduch létem a něčím, co Hattie považovala za štěstí. Na okamžik se zastavila, vůně v ní vyvolala povznesenou náladu. Velkolepé schodiště z bílého mramoru, z jedné strany chráněné kovaným zábradlím v černé barvě, se z galerie v patře snášelo do haly, zaoblené a vyleštěné nízké stupně se přelévaly a kupily jako vlečka svatebních šatů.

Ačkoli zde bylo nábytku poskrovnu, všechno bylo výtečně zařízené, včetně úzkých stolků se štíhlými nohami vykládanými zlatem a perletí, které byly rozmístěny kolem stěn, a elegantních bronzových sošek žen ve stylu art deco, naaranžovaných tak, aby jejich křehká krása přitahovala pozornost.

„To je...“ Hattie nenacházela slova a jen zírala vytřeštěnýma očima. Tohle byl reprezentační zámek se vším všudy. Bylo těžké si představit, že tu žijí skuteční lidé.

„Pěkné, že?“ mrkl na ni Luc a rychle zamířil k zadní části budovy. Zrychlila tempo, aby mu stačila, a obdivovala látku kraťasů, která mu obepínala docela pěkně vypracovaný zadek... Což bylo naprosto nevhodné! Ale musela uznat, že je vážně fešák. Samozřejmě úplně mimo její ligu. Vzpomněla si na expřítele Chrise a jeho vytahaná trička s potiskem heavymetalových kapel a staré běžecké kalhoty. V duchu si posteskla, ne vždycky byl takový. Když byli na univerzitě, s oblibou nosil košile s límečkem. Jenže jeho nároky na oblékání se snižovaly s klesající chutí do života. Mohla snad udělat víc pro to, aby ho povzbudila? Snažila se ho donutit, aby se alespoň kvůli ní trochu upravil. Jenže pokud člověka k něčemu moc nutíte, tak ho jenom otrávíte. A Hattie si připadala jako pořádná šťoura. Rozchod s Christem byl stále čerstvý a nedořešený... I když to chtěla, nemohla se ubránit pocitu viny.

Luc zabočil do dlouhé chodby, která se táhla po celé délce domu a byla rovnoběžná s průčelím. Zavedl ji do obrovské kuchyně a hned bylo jasné, že je to srdce domu. Strop zdobilo několik vkusně zestařených dřevěných trámů, na nichž byly zavěšeny tři velké starožitné skleněné lampy. Všechno ostatní, včetně dvou komod, dlouhého snídaňového baru a dvanáctimístního jídelního stolu, bylo v krásně sladěných odstínech bílé a šedé, až

na zářivé odlesky měděných pánví zavěšených na stojanu nad velkou nerezovou, grafitově šedou varnou deskou. Navzdory vytříbenému a elegantnímu stylu působila místnost domácí a přímo vybízela k tomu, abyste se posadili a chvíli zůstali. Hattie se nemohla ubránit úsměvu, který se jí rozlil po tváři, když stála v hřejivých slunečních paprscích proudících dovnitř dvojími francouzskými dveřmi vedoucími na pěknou terasu.

„To je nádhera,“ vydechla.

„Jsem rád, že se vám tu líbí. Nepřežil bych, kdybyste se tu cítila nepřijemně, když tu budete tak dlouho.“

Bože, to jsou všichni Francouzi tak přímí? I když jeho ironická slova mírnil škádlivý úsměv na tváři.

„Dáte si kávu, nebo máte radši čaj?“

„Víte, ne každý Angličan si dává odpolední čaj,“ odpověděla a cítila, jak se v ní opatrně probouzí obvyklá bojovná nálada. Nenechala se jen tak někým vyvést z rovnováhy, ale tady to bylo jiné. Možná to bylo tím, že si připadala jako ryba na suchu, zcela mimo svou komfortní zónu.

„Nějakou dobu jsem žil v Londýně a tu příšernou instantní břečku pili všichni spolubydlíci v podnájmu.“ Otrásl se, ale stále se usmíval. „Bylo to příšerný.“

„Najdou se ale Britové, kteří milují pořádnou kávu,“ odpověděla s úsměvem. „K nelibosti rodiny se čaje ani nedotknu, i když se zdá, že ostatní na něm ujíždějí. Já si radši dám pořádný šálek kávy, kdykoli.“

„Takhle se mi líbíte.“

Přestože věděla, že tahle jeho odpověď nic neznamena, srdce jí pobaveně zaplesalo.

„Je v téhle skříňce, můžete si ji udělat, kdykoli na ni dostanete chuť.“ Otevřel dvířka a ukázal na skleněnou nádobu s kávovými

zrny. „Tamhle je mlýnek a french press. Mléko najdete v lednici a šálky jsou tam v kredenci.“

„Skvělé, díky,“ prohlásila Hattie s úsměvem. Dal jí jasně najevo, že ji nikdo obsluhovat nebude. Došla k příborníku a vzala si šálek. Celou cestu z Calais nezastavila a za šálek dobré kávy by klidně vraždila. Bohužel ho špatně odhadla, protože ve stejnou chvíli udělal krok vpřed, aby se natáhl po sklenici s kávou, a Hattie mu vrazila nos přímo do brady.

„Au,“ vypískla a ostrá bolest jí vehnala slzy do očí. *Panebože, proč rána do nosu vždycky tak bolí?*

„Moc se omlouvám,“ vyhrkl, s obavami zvedl ruce a jeho francouzský přízvuk byl najednou mnohem silnější.

„Ne, byla to moje chyba,“ podařilo se jí zamumlat a jemně si promasírovala nos, jako by tím chtěla potlačit bolest.

„Pojďte, posaďte se.“ Chytil ji za ruku a dovedl ji k jedné ze židlí s vysokými opěradly.

„To je v pohodě,“ zamumlala a stiskla si nos, protože cítila, jak jí z jedné nosní dírky vytéká horký pramínek. V panice se vymanila z jeho sevření, zamířila ke dřezu a při tom mu šlápla na nohu. Poslední, co by si přála, bylo, aby všude kapala krev.

„–miňte,“ zamumlala a uvědomila si, že jí do dlaně teče stále větší záplava červené. Proběhla kolem něj a jen taktak se dostala k velkému dřezu.

Na bílý porcelán dopadaly zářivě šarlatové kapky, které na vlhkém hladkém povrchu rozkvétaly jako rudé květy. Sevřely se jí vnitřnosti, zhoupl se žaludek a bojovala s přívalem paniky.

„Tu máte.“ Strčil jí pod nos kuchyňskou papírovou utěrku. Ve spěchu ji popadla, přitom si přitiskla jeho ruku na obličej a udeřila ho loktem do žeber.

„–miňte,“ zopakovala. *Proboha, může to být ještě horší?*

Podívala se dolů a okamžitě si uvědomila, že to byla chyba. V hlavě se jí rozbušily tisíce kladívek. Šarlatové květy se rozvinuly jako poupata pivoňek. Prosím, nedopusť, abych omdlela.

Ach... svět kolem ní jako by se vznášel na vodě, jako by se vytrácel a pak... už nebylo nic...

Probudit se v náruči pohledného Francouze by jistě bylo v první desítce nejlepších snů, pokud ovšem nejste celí od krve a neuděláte ze sebe úplnou blbku.

Zasněně na něj zamrkala a usmála se. Proč taky ne? Byl okouzlující. S takovou vizáží se na něj nejspíš lepily samé supermodelky nebo superúspěšné ženy, kterým se hrnuly peníze dřív, než se ráno nalíčily.

„Jste v pohodě?“ zeptal se a vypadal velmi znepokojeně. Možná by měla omdlévat častěji. Bylo docela příjemné být pro změnu tím, o koho je postaráno.

„Asi jo,“ zašeptala a škrábala se na nohy, aby se mu vymanila z náruče. Vážně nesnášela, když o ni někdo pečoval. Jakmile se jí to podařilo, uvědomila si rychle svou chybu – měla pocit, jako by se jí hlava volně vznášela nad tělem, a znovu se jí podlomila kolena.

„Klid, držím vás.“

To si uvědomovala až moc dobře. Jeho hlas s tím božským francouzským přízvukem byl tak uklidňující... Ale mohla se ocitnout v ještě trapnější situaci? Ležela na podlaze, hlavu měla položenou v jeho klíně, zatímco on jí držel u nosu chuchvalec papírových kapesníků. Naštěstí se zdálo, že po té první prudké záplavě jí krvácení z nosu ustalo. Ach bože, trhla sebou. V této poloze se mohla dívat jen na jediné místo, a to na něj. Bylo to

všechno až příliš osobní a zdálo se, že se jí v žaludku vylíhlo hejno motýlů, kteří se rozletěli pokaždé, když se na ni podíval těma živýma modrýma očima a zkoumal její obličej.

„Myslíte, že už dokážete vstát?“

„Dáte mi ještě chvilku?“ Připadala si, jako by ji někdo hodil do pračky, zapnul ji na vysoké otáčky a pak ji vyplivl ven, takže se cítila jako zmuchlaný kus hadru.

„Máte skvělou angličtinu.“ Vážně to řekla nahlas?

„Díky.“

„Je velmi... velmi dobrá,“ dodala s vědomím, že to říká jen proto, aby něco plácla a nevyplodila nějakou hloupost.

„Žil jsem v Londýně. Po univerzitě jsem tam pracoval v otcově firmě. Už je vám líp?“

„Hm... jo. Omlouvám se.“ Nejspíš měl na práci lepší věci než sedět na podlaze v kuchyni se slečinkou v nesnázích.

„Zkuste se postavit,“ řekl a pomohl jí do sedu a poté do stojky. Zavrávorala, znovu se jí zatočila hlava, a tak ji Luc vzal do náruče a odnesl ke stolu, kde ji opatrně posadil na židli. *Je snad hřích, že se mi líbí, když mě někdo drží v náruči?* pomyslela si.

„Udělám vám kávu a pak raději zavolám Solange, naši hospodyni, že jste přijela. Bude se cítit trapně, že nestihla připravit pokoj, a bude se vám omlouvat.“

„To já se omlouvám.“ Hattie cítila povinnost se znovu ospravedlnit.

„To asi děláte často, co?“ poznamenal a ona se přistihla, že ji jeho posměšný úšklebek fascinuje.

„Omlou-,“ usmála se na něj, když se mu zablýsklo v očích, a v hrudi pocítila zvláštní šimrání.

„Budu se muset vystěhovat?“

„Ehm... já...“ Neměla tušení. Něco takového ji vůbec

nenapadlo. „Myslím, že ne. Tedy alespoň až do svatby ne. Víte, tak daleko jsem ani nepřemýšlela. Nechci vás vyhodit z vlastního domu. Vlastně ani nevím, na čem jste se dohodli. Nějaká smlouva nebo úmluva asi neexistuje, že?“ zeptala se a uvědomila si, že se do téhle akce možná vrhla trochu ukvapeně.

Když se dozvěděla, že sestřenice Gabby svatební koordinátorku uprostřed příprav vyhodila, požádala strýce Alexandra, jestli by nemohla nastoupit na její místo. Tak zoufale se snažila najít cestu ze zajetých kolejí, které byly hlubší než Mariánský příkop.

Luc se ušklíbl. „Pokud vím, tak ne. Je to jen ústní dohoda mezi Alexandrem a mým otcem. A jak táta tvrdí, podnikali spolu posledních dvacet let, tak proč by to měl být problém? Budeme to muset nějak zvládnout, protože bych byl pochopitelně raději, pokud bych se stěhovat nemusel.“

„Samozřejmě,“ souhlasila. Byla to velká budova s mnoha pokoji, bylo tam dost místa pro všechny. Překvapilo ji, že svatebčané nebudou bydlet přímo na zámku, ale strýc jí vysvětlil, že pro původní koordinátorku svatby bylo příliš náročné něco takového organizovat z Anglie, když *château* na vlastní oči neviděla. Hattie nabyla dojmu, že pro ni konání svatby na francouzském zámku byl spíš problém než výzva. Že by byla mnohem raději, kdyby se svatba konala přímo v Surrey. „A co hospodyně? Bydlí tu taky?“

„Jmenuje se Solange a žije v zrekonstruovaném přístavku ve starých stájích. Otec nepovažoval za nutné jí říct o těchto přípravách, ani o tom, co se od ní očekává. O svatbě jsem ji zatím neinformoval ani já.“ Sevřel rty, zjevně se mu ta představa nelíbila. „A jestli vám můžu poradit, žádnou velkou pomoc od ní nežádejte. Už tak má dost práce s chodem domácnosti, na kterou je sama.“